

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2025 r.,
sprawy P.F.

oskarżonego z art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika kuratora oskarżyciela
posiłkowego subsydiarnego M.F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 października 2024 r., sygn. akt X Ka 875/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim

z dnia 16 lutego 2024 r., sygn. akt II K 976/18

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim wyrokiem z dnia 16 lutego 2024 r., sygn. akt II K 976/18, uniewinnił P. F. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji kuratora małoletniego oskarżyciela subsydiarnego M. F., złożonej od tego uniewinniającego wyroku, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 15 października 2024 r., sygn. akt X Ka 875/24, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Adwokat M. M. działający z substytucji adwokat M. Ł. - kuratora małoletniego oskarżyciela subsydiarnego M. F., złożył kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2024 r., sygn. akt X Ka 875/24. **Zarzucił** w niej rażące naruszenie prawa procesowego, a to: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (zarzut pierwszy), art. 7 k.p.k. (zarzut drugi), art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (zarzut trzeci), art. 410 k.p.k. (zarzut czwarty). Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie w pisemnej odpowiedzi na kasację kuratora małoletniego oskarżyciela subsydiarnego M. F., wniósł o oddalenie tej kasacji jako bezzasadnej (por. pismo z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt [...]).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja kuratora małoletniego oskarżyciela subsydiarnego M. F. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Bezzasadny jest zarzut pierwszy kasacji. Wskazany w tym zarzucie kasacyjnym przepis art. 433 § 2 k.p.k., nakłada na sąd odwoławczy, obowiązek rozważenia, co do zasady (por. końcowy fragment tego przepisu), wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Rozważanie to "zastanawianie się nad jakimś zagadnieniem", zaś rozważyć to "rozpatrzyć jakąś sprawę, jakieś zagadnienie, zastanowić się nad czymś, przemyśleć coś" (M. Szymczak (red.), Słownik języka polskiego, Tom III, Warszawa 1981, s. 127). Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego wykładni art. 433 § 2 k.p.k., wynika, że o naruszeniu tego przepisu można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym albo gdy kontrola ta miała charakter iluzoryczny. Dla prawidłowego i skutecznego podniesienia takiego zarzutu kasacyjnego nie wystarczy też stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu apelacyjnego nie rozpoznał (czym naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), bądź nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazy art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i

dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia rangi bezwzględnej podstawy odwoławczej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2022 r., sygn. akt II KK 223/22, Lex nr 3458379). Tymczasem w realiach niniejszej sprawy z pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2024 r., sygn. akt X Ka 875/24, jasno wynika, iż ten Sąd odniósł się w wystarczającym zakresie do podniesionych w apelacji zarzutów i dotyczy to zarówno zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jak i zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego (por. s. 6 - 13 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 października 2024 r., sygn. akt X Ka 875/24). Niezasadny jest również zarzut drugi kasacji. W sprawie są dwie wykluczające się wersje zdarzeń - jedna prezentowana przez oskarżonego P. F. – ojca małoletniego M. F. i druga przedstawiona przez świadka B. F. – matkę małoletniego M. F.. Bezspornym jest, iż oskarżony P. F. i matka pokrzywdzonego B. F. pozostają w konflikcie, a założona przez nich rodzina nie funkcjonowała prawidłowo. Te okoliczności musiały ważyć podczas dokonywania przez Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim oceny licznych zgromadzonych w sprawie dowodów. Z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. mamy zaś do czynienia wówczas gdy sąd ocenił zgromadzone dowody z pominięciem jednego z kryteriów wskazanych w tym przepisie, bądź z nienależytym ich uwzględnieniem (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2004 r., sygn. akt V KK 332/03. R – OSNKW 2004, poz. 751, czy postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1995 r., sygn. akt II KRN 100/95, OSNKW 1995, z. 11 – 12, poz. 78, z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt IV KK 31/14, Legalis). W niepowtarzalnych realiach niniejszej sprawy, nie można podzielić poglądu Autora kasacji, iż doszło do rażącego naruszenia, i to przez Sąd Okręgowy w Warszawie, unormowania z art. 7 k.p.k., gdyż przecież ten Sąd, nie stosował tego przepisu, a jedynie skontrolował z perspektywy zarzutów apelacji, ocenę dowodów dokonaną przez orzekający w pierwszej instancji Sąd Rejonowy w Grodzisku Mazowieckim. Bezzasadny jest również trzeci zarzut kasacji. W myśl przepisu art. 167 k.p.k. sąd przeprowadza dowód na wniosek stron lub z urzędu. Nie oznacza to, iż z tego przepisu wynika obowiązek przeprowadzania wszelkich możliwych w sprawie

dowodów, gdyż dowody dopuszcza się celem udowodnienia konkretnej okoliczności, która przyczyniłaby się do ustalenia prawdy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. akt III KK 424/09, R – OSNKW 2010, poz. 1246). Obszerność przeprowadzonego postępowania dowodowego, nie pozwala, w realiach sprawy, na podzielenie tezy, że doszło do rżącego naruszenia przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., gdyż objawy opisane w dokumentacji medycznej, przedłożonej na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Warszawie, nie dowodzą, iż są wynikiem przestępczego zachowania P. F. wobec jego syna M. F., lecz, na co wskazują ustalenia sądów, wynikiem głębokiego konfliktu istniejącego między rodzicami małoletniego M. F., który wpływa na psychikę i rozwój tego małoletniego. Bezzasadny jest też czwarty zarzut kasacji. Przepis art. 410 k.p.k. ma bowiem, co do zasady, zastosowanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Jeżeli zaś sąd odwoławczy nie zmienia zaskarżonego wyroku co do istoty, to nie czyni własnych ustaleń faktycznych i nie dokonuje własnej oceny dowodów, nie może zatem utrzymując w mocy zaskarżony wyrok, uchybić art. 410 k.p.k. (por. np. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 1 września 2011 r., sygn. akt V KK 34/11, Legalis).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]